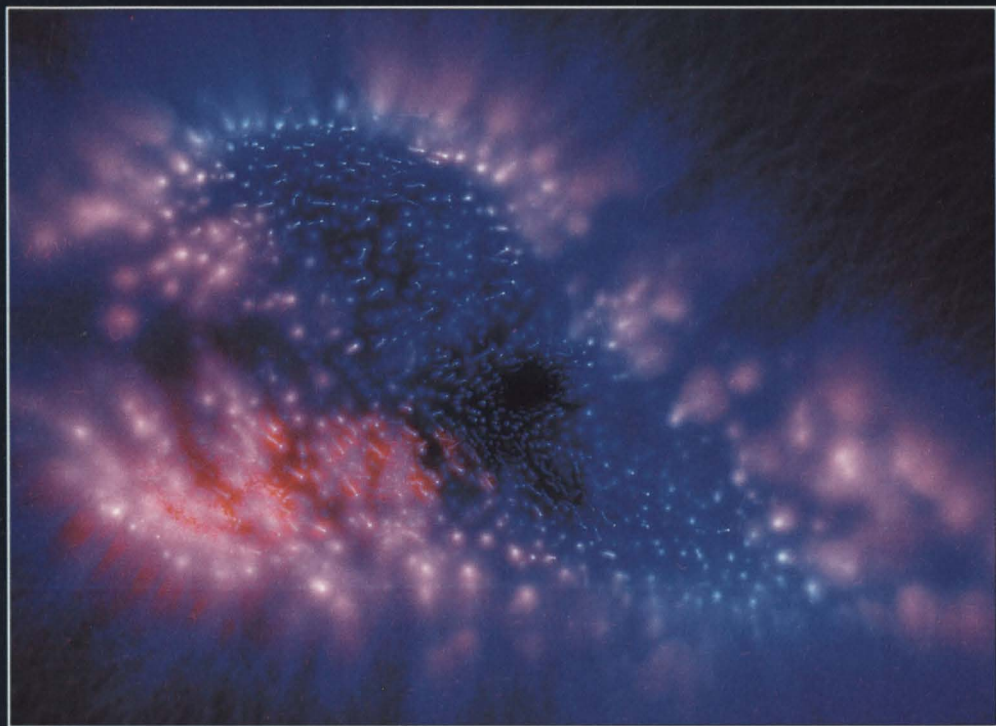

UFO

INFORMATION

1-89
UFO-Information:
Box 9109, 580 09 Linköping

UFO-INFORMATION

Prenumerationsåret på UFO-Information är 1 jan.- 31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare: Kjell Thörnlund. ☎ 013-171790

Övriga medarbetare:

Sören Andersson, Tommy Gustavsson, Håkan Gustafsson, Gassan Darwiche, Matti Knutti.

Redaktion och möteslokal: Danmarksgatan 4 B kv. ☎ 013-126901

Postadress till UFO-Information: Box 9109, 580 09 Linköping

Prenumeration och medlemskap: Postgiro 429 78 45-2

UFO-Information kostar 100:- helår

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt. För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskin. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida! För artiklarna svarar författarna.

Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information. UFO-Information ser gärna att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär - det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att t ex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga **TECKNARE** och **ÖVERSÄTTARE** för översättning av engelska, franska och spanska texter. Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall. För närmare upplysning ring (kvällstid) 013-171790, 013-126901 eller skriv till: UFO-Information Box 9109, 580 09

Linköping UFO-Information utkommer **oregelbundet** med 4 nr/år. Tidskriften är ideellt styrd, dvs allt arbete med tidskriften är oavlönat.

Jubileumsnummer

Det finns fortfarande kvar exemplar av UFO-Information 10 år. Ni som inte har den måste se till att få den. I den finns de mest intressanta Svenska fallen fram till 1979. Beställ genom att märka inbetalningskortet med "JUBILEUMSNUMMER 10 år" Priset är fortfarande 35 kr. Otroligt billigt. Eller hur! Postgiro 429 78 45-2 UFO-Information

UFO en handledning

Samma sak gäller vårt handlingsprogram som ger en perfekt blick in i målsättningar, intervjumetodik, fältarbete etc. Ett ytterst bra faktahäfte. Priset är oförskämt billigt. Endast 30 kr. Märk talongen "HANDLINGSPROGRAM".

Postgiro 429 78 45-2 UFO-Information.

ISSN 0346-3540

Ledare

Hej och välkomna till ett nytt år med UFO-Information.

Vi vill även i år tacka alla de bidragsgivare som får U-I att bli ett snäpp bättre. På tal om att bli bättre så har en del av er redan fått svara på frågor som i framtiden skall göra UFO-Information bättre. Med detta nummer följer ett frågeformulär som den som vill kan fylla i och skicka oss. De som redan har fått detta formulär behöver inte fylla i en gång till. Men har ni ytterligare synpunkter så fyll gärna i en gång till. Samtidigt får ni ett medlemskort där ni fyller i det nummer som står på er adresetikett. Fyll även i ert namn. Detta kort ger än så länge ingen rabatt eller annan förmån mer än att ni kan ge ett bevis på ert medlemskap i UFO-Information om så krävs.

Vi har nu bråda tider med vårt 20-års jubileum och har ännu inte fått färdigt något jubileumsnummer. Ni undrar varför. Frågan är lätt besvarad. Det fattas ekonomi. Vi skickar därför med ett inbetalningskort där ni som vill kan sätt in en slant som stöd. Vi är hemskt glada för varje krona. Detta är givetvis helt frivilligt. Märk inbetalningskortet "STÖD".

Alla nya medlemmar vet kanske inte om att UFO-Information utkommer **oregelbundet** med fyra nummer per år. Anledningen till detta är att vi arbetar helt ideellt och har svårt att få ihop tid, kraft och resurser till mer än fyra nummer.

INNEHÅLL 1-89

En gigantisk triangel	sid	4
Närkontakt i Sao Paulo	sid	8
Ufonauter i Kanada	sid	9
Möte med ufonauter	sid	10
Flygande dykarklocka	sid	15
UFO som ett materiellt fenomen	sid	17
Lärdom från brittiska kidnappningsfall	sid	21
Ovanligt UFO i Nicaragua	sid	27
Observation av varelse	sid	28
Märklig farkost i Rumänien	sid	30

En gigantisk "öppen" triangel

av dr. Willy Smith

TYP: NÄRKONTAKT AV FÖRSTA GRADEN

DATUM: 22 OKTOBER 1967

TIDPUNKT: KL 03.00

VARAKTIGHET: 10 MINUTER

ANTAL VITTNEN: 4

OBS.PLATS: NORR OM JACKSONVILLE, FLORIDA

Detta är ytterligare ett av dessa tillfälliga fall som vi får reda på endast på grund av en osannolik kedja av omständigheter, i detta fall en nyligen gjord resa av dr. Hynek till Florida, där han spårades upp av huvudvittnet. Fallet är inte endast intressant med tanke på dess höga märklighetsgrad, utan även när det gäller en hög trovärdighetsgrad om man beaktar vittnenas kaliber; alla var civilt anställda piloter.

Det verkar nästan vara en självklar sanning att ju högre en iakttagelses "märklighets-index" är ju längre tid tar det innan denna officiellt rapporteras, och när den till sist rapporteras sker detta endast på grund av att vittnet eller vittnena nu kan rapportera det med värdighet och utan fara för löje. I detta fall råkade flygläraren titta på ett sent TV-program där dr Hynek var gäst och beslutade sig då för att, ca sexton år efter händelsen, låta sin upplevelse bli känd. Trots att den relaterats i förtroende har vi hans tillåtelse att publicera den på dessa sidor. Intervjuerna hölls i mitt hem i Florida.

HÄNDELSEFÖRLOPPET

Vittnena flög i en Piper Twin Comanche (N7942Y PA-30) från Opa-Locka i Florida till Morristown i New Jersey, med en schemalagd bränslepåfyllning i Wilmington, North Carolina och en passageraravlämnning på Philadelphia North Airport. Huvudsyftet med denna flygning var att hopsamla nattflygningstimmar. Piloten vid kontrollerna var Charlie Little, en flyglärare van vid flermotoriga plan som instruerade två andra trafikflygpiloter i flermotorteknik. Den fjärde medlemmen var den passagerare som skulle till Philadelphia.

Natten var mycket klar och omkring kl 03.00 flög de 2.400 m över havet och närmade sig den flyglinjekorsning som kallas Starfish, halvvägs mellan Jacksonville och Charleston. Planet stod i radar- och radiokontakt med Jacksonville Air Route Traffic Control Center, men det hade ej förekommit någon konversation på radion från kursgivaren sedan de passerat Jacksonville. Vi refererar nu till den maskinutskrivna rapport Mr Little förfärdigat efter deras skakande närkontakt:

"Ca femton minuter efter det att vi passerat Jacksonville, anropades vi av flygledaren:

Flygledaren: 42 Yankee. Detta är Jacksonville Center. Över.

Charlie Little: 42 Yankee. Fortsätt.

Flygledaren: 42 Yankee. Jag visar dig 10 miles öster om kursen och går vidare österut.

Charlie Little: Roger, jag skall göra en 10 graders korrigerings åt

väster.

Flygledaren: Roger.

"...Jag tittade upp mot stjärnorna och tyckte att jag såg ett ljus som rörde sig, men det var svårt att avgöra.

Flygledaren: 42 Yankee. Jag visar dig nu 20 miles öster om kursen.

Charlie Little: Roger, Jacksonville. Våra VORs (Navigationsinstrument...de hade två ombord) visar att jag befinner mig rakt på flyglinjen, men vi ska göra en annan korrigerings åt väster.

"...Ytterligare några minuter förflyt. Jag tittade uppåt och blev helt övertygad om att jag såg ett ljus som rörde sig. Charlie pekade ut ljuset åt sina kamrater; de trodde alla att det var ett fraktpå lastplan på hög höjd som var på väg mot Miami, men sedan verkade ljuset komma närmare och sänka sig, som om det ämnade landa i Jacksonville.

Under tiden anropade flygledaren dem åter och påstod nu att de befann sig 30 grader ur kurs! Charlie och hans kamrater ansåg nu att det måste vara något fel på deras navigationsutrustning, vilken hittills hade fungerat perfekt. Denna visade att de befann sig rakt på kursen. "Nå," tänkte Charlie, "jag kan tänka mig att förlora funktionen hos en VOR, men att förlora båda VORs samtidigt är omöjligt." Men de ansåg ändå att de inte hade några problem: Det var en klar natt och de stod i radarkontakt med Jacksonville.

Under tiden hade det annalkande ljuset blivit starkare och starkare och nu anropade Charlie Jacksonville:

Charlie Little: Jacksonville Center. Detta är 42 Yankee.

Flygledaren: 42 Yankee. Detta är Jacksonville Center. Fortsätt.

Charlie Little: Har ni någon trafik här ute åt oss?

Flygledaren: Negativt.

Charlie Little: Är du säker? Jag har trafik härute klockan ett, 15 miles högt.

Flygledaren: Vänta en minut, låt mig vrida upp min primära. (Paus)

Flygledaren: Ni är det enda flygplanet på min radarskärm.

"Jag kunde inte förstå varför han inte fångat upp honom på sin radarskärm. Jag förklarade åter planets läge i förhållande till mitt."

Charlie Little: Jag säger åter, klockan ett, nu 10 miles högt, färdas söderut.

Flygledaren: Jag har ingenting.

"Förbryllad svarade jag endast: 'Roger.' Trots att det verkade omöjligt, kunde vi endast förmoda att Radarcentrat gjort ett misstag. Vi tänkte sedan våra landnings- och taxiljus så att flygplanet bättre skulle kunna se oss. Medan ljuset kom närmare och närmare framstod det mycket klart att vi skulle komma att passera mycket nära och att flygplanet inte gjorde några rörelser i syfte att undvika oss. I desperation slet jag snabbt upp mikrofonen:

Charlie Little: Jacksonville Center, detta är 42 Yankee. Vi kan behöva en lägre höjd omedelbart.

Flygledaren: Roger, 42 Yankee, bibehåll 7000.

Charlie Little: Vi kan behöva hela vägen till däck omedelbart.

Flygledaren: Roger, utnyttja vilken höjd ni vill!

"Jag kopplade omedelbart ur autopiloten, drog gasen bakåt och tryckte ratten framåt för att undvika en

frontalkollision. Vi gick ned till 1.950 m men ljuset kom närmare och närmare. När vi satt och stirrade på det starka ljuset förvånades vi inför upptäckten att det som sett ut att vara endast ett ljus egentligen var sex starka ljus i rad.

"En kollision verkade förestående. Jag skrek i panik: 'Vi kan inte komma undan!' Situationen verkade hopplös; det fanns ingen möjlighet att göra någon undanmanöver. Vi skulle alla dö på grund av att piloten i det andra planet inte var uppmärksam. Hans plan var tydligen snabbare än vårt. I den stunden var jag övertygad om att vi skulle dö, och hela mitt liv passerade revy." (I vår intervju blev han tillfrågad om han verkligen menade detta bokstavligen och han svarade jakande.)

"Ljusen var så starka att jag var tvungen att hålla handen framför ögonen. Jag kisade mellan fingrarna för att titta. Plötsligt genomlystes hela cockpiten av ett mjukt grönt sken." (Detta påminner helt klart om det kända fallet Coyne den 18 oktober 1973, Mansfield, Ohio, i vilket ett grönt sken spred sig genom helikopterns cockpit).

I sin intervju utfrågades Charlie Little mycket noga i fråga om det exakta händelseförloppet, ty det är ju känt att tiden efterhand kan göra att minnena "ändras". Little hävdade emellertid bestämt att denna händelse varit så dramatiskt livfull att den outplånligt inpräglats för livet.

UFOt sänkte sig en aning under dem vid detta tillfälle men befann sig fortfarande framför dem. I den stund som kollisionen verkade oundviklig utförde farkosten en 180 graders

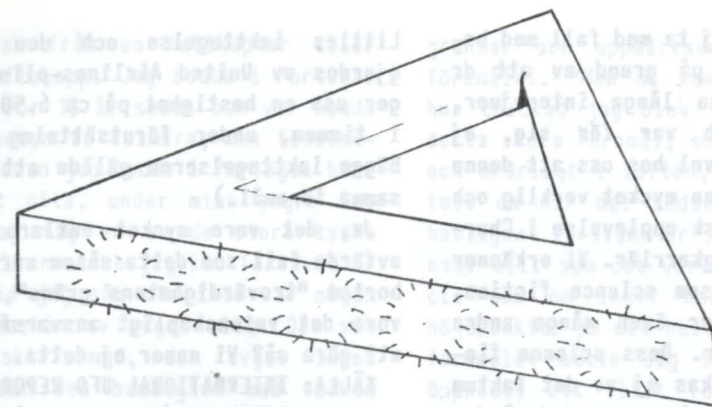
vändning, utan någon bankningsmanöver, stod stilla framför dem några sekunder och sedan 'satte iväg och försvann som en blixtlampa.'

"Jag började omedelbart plana ut för att långsamt lätta på flyghastigheten för att komma ut ur det gula. När flyghastigheten föll ned i det gröna tryckte jag gasen tillbaka framåt till kryssningshastighet, släppte ratten och tog tag i Jeffs arm (piloten närmast honom) och skakade honom riktigt kraftigt och sade: 'Jag vill att du berättar exakt vad du såg!' Han svarade: 'Det var en grå triangel med sex vita ljus.' Jag sade: 'Det är exakt vad jag såg.'"

De hade haft en god titt på frontljusen, vänstra sidan, ovasidan, insidan på högra sidan, samt hålet i mitten som var så stort att när kollisionen verkade förestående hade Charlie Little tänkt sig möjligheten att flyga rakt igenom det! Föremålet var en triangel med sidor minst 60 m långa och lika högt som ett tvåvåningshus. Medan utsidans kanter var skarpa och tydliga, så var kanterna mot det triangelformade hålet i mitten lätt välvda. Den liksidiga triangeln var grå, fullständigt slät utan några nitar, dörrar, antenner, fönster eller andra synliga detaljer. Den var fullkomligt ljudlös.

Föremålet flög med en sida framåt (mot alla aerodynamiska principer) och hade på denna sida sex mycket stora och bländande vita ljus. Irots sin storlek demonstrerade föremålet en hög manövrerbarhet och kunde stanna och kasta om kursen nästan ögonblickligen.

"Som pilot trodde jag inte på UFOs men vi hade just haft en närkolli-

sion mitt i luften med ett! Jag tittade på höjdmätaren. Vi befann oss på 1.650 meters höjd. Jag plockade upp mikrofonen:

Charlie Little: Jacksonville Center. Detta är 42 Yankee. Vi ligger på 1.650 meter och är redo att återgå till 2.400.

Flygledaren: 42 Yankee. Roger. Bibehåll 2.400.

"Vi klättrade tillbaka upp till 2.400 m, kopplade in autopiloten, plockade upp mikrofonen, anropade Jacksonville Center och försökte upplysa flygledaren om den flygande grå triangeln. Han svarade sarkastiskt: 'Visst, 42 Yankee.'"

"Jag blev mycket arg och kastade mikrofonen på golvet i stället för att hänga upp den i hållaren. 'Jag kommer aldrig att tala med honom igen,' sade jag åt Jeff. Vi visste alla att vi just sett ett UFO, men vi visste inte vad vi skulle säga. Vi var rädda att vi skulle förlora våra flygcertifikat om vi berättade något. Detta var mycket viktigt för oss, ty vi hoppades alla bli yrkespiloter. Det kunde bli slutet på våra karriärer.

"Tio minuter gick. Sedan:

Flygledaren: 42 Yankee. Detta är Jacksonville Center. Över.

"Jag ville inte tala med honom och sade detta åt Jeff. Jag var arg. Igen...

Flygledaren: 42 Yankee. Detta är Jacksonville Center. Över.

Jag sade åter till Jeff att jag inte tänkte tala med honom. Sedan...

Flygledaren: 42 Yankee. Kan ni berätta mer om den där flygande triangeln ni pratade om?

Så jag plockade upp mikrofonen från golvet:

Charlie Little: Det var en grå triangel med sex vita ljus framtill...vänta ett tag! För några minuter sedan trodde du oss inte och nu vill du veta allt om den. Varför?

Flygledaren: En flygledare i Washington Center kontaktade oss just och berättade att kaptenen på ett United-plan 727 just rapporterat samma sak över Washington. Vill ni avlägga en rapport?

Charlie Little: Absolut inte!

(Red:s anm.: Försök att få tag i de andra två piloterna har misslyckats så detta måste fortfarande betraktas som ett fall med endast ett vittne. Vi har gått emot vår allmän-

na praxis att ej ta med fall med bara ett vittne på grund av att dr Smiths och mina långa intervjuer, tillsammans och var för sig, ej väckt några tvivel hos oss att denna händelse varit en mycket verklig och mycket traumatisk upplevelse i Charlie Littles flygkarriär. Vi erkänner att den låter som science fiction, men detta gäller även många andra UFO-redogörelser. Dess science fictionaspekt minskas ej av det faktum att en grovberäkning, grundad på den uppskattade tiden mellan Charlie

Översättning: T. Sören Andersson

Little's iakttagelse och den som
 gjordes av United Airlines-piloten,
 ger oss en hastighet på ca 6.500 km
 i timmen, under förutsättning att
 bägge iakttagelserna gällde ett och
 samma föremål.)

Ja, det vore mycket enklare att avfärda fall som detta såsom varande bortom "trovärdighetens gräns", men vore det vetenskapligt ansvarsfullt att göra så? Vi anser ej detta.

KALLA: INTERNATIONAL UFO REPORTER,
SEPTEMBER/OCTOBER 1984,
VOL. 9, NO. 5

Närkontakt i Sao Paulo, Brasilien

Följande iakttagelse, som gjordes kl 15.00 den 24 maj 1967 i en liten ort vid namn Parque Rio Grande i Rio Grande da Serra kommun och sex km från staden Ribeirão Pires, São Paulo, publicerades i São Paulo-tidningen **ÚLTIMA HORA** av den 30 maj 1967.

Antonio de Carvalho, 52, förvaltare av den egendom där händelsen inträffade, berättade för tidningens korrespondent att han och hans hustru Julieta Cornélio de Carvalho höll på med att lägga ett tegeltak på ett skjul. Deras sexårige son, José Antônio lekte i närheten.

Plötsligt, medan hon räckte upp en tegelpanna, upptäckte Julieta ett föremål som hängde orörligt och ljudlöst i luften och avtecknade sig mot den klara himlen (det var en solig dag och det blåste mycket lite). Hon ropade omedelbart till och rusa-

de ut för att se efter vad det var.

Hon och hennes man stod sedan en stund och betraktade UFO:t, som de beskrev som en fem meter lång, ljusgrå cigarr med ovala ändar. Den var utrustad med fyra 'ben', och när den satte sig i rörelse såg de ett litet fönster öppnas och en figur luta sig ut som om den observerade dem. De uppgav att denna pilot inte verkade vara så värst storvuxen. Han bar ett slags hjälm och de var oförmögna att urskilja hans ansiktsdrag eller fär-
gen på hans hy.

Fazendans boningshus vilar på en liten höjd vid sidan av en liten sjö och en bäck i mitten av en dal som omgärdas av kullar.

Sr Carvalho, som ganska nyligen invandrat till Brasilien från Portugal, sade: "Jag är ingen bildad man, men jag kan mycket lätt skilja ett

flygplan från en helikopter eller ett luftskepp. Jag bodde i Portugal tills för 15 år sedan och var bonde i närheten av Coimbra, min födelseort. Medan jag bodde i Portugal hände det ofta, under mina yngre år, att jag såg en av de stora tyska Zeppelinarna och jag kan försäkra er att vad jag såg här inte var någon känd maskin av något slag. Den var **inte** skivformad, den avgav inget ljud och den hastighet med vilken den avlägsnade sig var förskräcklig. Min fru såg den och det gjorde även min lille son, José Antônio, som naturligtvis trodde att det var en ballong.

Hustrun sade att den hade givit henne hennes livs största chock, och det enda hon beklagade var att hon blev så häpen att hon inte kom sig för att springa till sina närmaste

grannar och uppmärksamma dessa på föremålet. "Men ni kan ju tänka er hur chockad jag blev vid åsynen av detta stora föremål, som hängde tyst och orörligt i luften, för att inte tala om när det sedan med oerhörd hastighet försvann ur sikte och lämnade allt som det varit innan, precis som om inget hade hänt! Och höjdpunkten på det hela var, att när föremålet satte sig i rörelse, så öppnades ett litet fönster och en 'person' tittade ut mot oss. Om jag hade haft en kikare, så skulle jag kunnat se hur hans ansikte såg ut. Men så var ej fallet. Detta var en syn som jag aldrig mer vill uppleva!"

KÄLLA: FLYING SAUCER REVIEW,
VOL. 17, NO. 2
MARCH/APRIL 1971

Översättning: T. Sören Andersson

[illegible]

lakttagelse av ufonauter i Kanada

Omkring kl 02.30, tisdagen den 13 juni 1967, gick en gruvarbetare i Caledonia, Ontario, vid namn Carmen Cuneo ut en kort stund och såg någonting som han aldrig tidigare sett eller någonsin åter kommer att få se. I närheten av den nedre delen av varphögen vid en damm såg han två farkoster av märkligt utseende. Den ena verkade vara ca 10 m lång, cigarrformad och hade fyra små fönster som befann sig på exakt lika avstånd ifrån varandra på den sida som vette mot vittnet. Vad som verkade vare en

bomliknande antenn stack ut från ena änden på föremålet. Det andra föremålet var tefats- eller skivformat och var ca 4-5 m i diameter. Bägge föremålen stod stilla i luften ca 3-4 m ovanför marken.

Det mest överraskande var emellertid närvaron av tre små män som bar hjälmar liknande dem som bäres av gruvarbetare. Dessa gick omkring under den bomliknande antennen på det cigarrformade föremålet. På toppen av varje hjälm fanns fyra små bärnstensfärgade lampor.

Cuneo stod fascinerad och tittade i omkring 10 minuter. Han tvivlade ej ett ögonblick på att han betraktade något verkligt, men han kände att han måste få tag på någon som kunde bekräfta hans upplevelse, varför han gick in och ropade på sin kamrat, Merv Hannigan som följde med honom ut igen. När de kom ut hade de "små männen" försvunnit in i skeppen, men både Cuneo och Hannigan iakttog föremålen som fortsatte att sväva på samma plats fram till omkring kl 03.05. Männen betraktade föremålen i varandras sällskap under en total tidsperiod på 20 minuter.

Översättning: T. Sören Andersson

Möte med jordiska ufonauter!?

Denise Lacanal & Théodore Revel (Groupement Midi-Pyrénées)

Denna extraordinära affär inträffade omkring kl 10.50 den 12 december 1987, i en liten ort vid namn Malvési ca 3 km norr om Narbonne i den sydligaste delen av Frankrike. (43°11 N., 03°00 E.) på ett öppet slättland flankerat av kullar och nära uranupparbetningsanläggningen i Malvési. Vädret var regnigt och dilsigt, med ett lågt molntäcke. (En dagstidning som ges ut i Perpignan, L'Indépendant av den 20 december innehöll en rapport om fallet, med ett foto av vittnet stående på platsen för händelsen).

Ögonvittnet, en gift man vid namn G- L-, 40 år gammal, som har en dotter i 16-årsåldern, gav under vår

Klockan 03.05 avlägsnade sig de två föremålen mot sydväst med en mängd olikfärgade ljus. De avgav inget ljud när de satte sig i rörelse och något ljud hördes ej heller under den långa tid de stod stilla i luften.

Efter gryningens ankomst gick Cuneo bort till området för att undersöka och fann en stor urholkning i marken samt oljerester på kardborrbladen. Oljan analyserades men befanns ej vara av någon vanlig typ.

KÄLLA: THE A.P.R.O. BULLETIN,
NOVEMBER-DECEMBER, 1967

intervju intrycket av att vara en fullständigt balanserad, förståndig och trovärdig individ och tydligen på intet sätt traumatiserad av sin ovanliga upplevelse. Han har tidigare varit restauranginnehavare och är nu tonsättare.

Hans redogörelse lämnades med stor klarhet och i en atmosfär som förmedlade omisskännelig ärlighet. Han hade inget som helst emot publiceringen av hans namn, men med tanke på detta falls märkliga natur har vi ansett det vara bättre att inte avslöja hans identitet och vi kommer endast att kalla honom G- L-.

VITTNETS REDOGÖRELSE

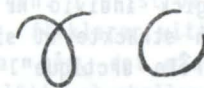
"Jag hade åkt till Malvési för att hämta lite ved, som jag ofta gör för att ha till grillen. Jag hade parkerat bilen i närheten av de gamla nedrivna fabriksbyggnaderna och gick mot ruinhögarna i hopp om att hitta några bjälkar eller plankor. Jag hade inte gått mer än sex eller sju meter förrän jag stod öga mot öga med sex individer, vilka stod vid sidan av fyra maskiner som påminde om snöskotrar. Avledd från mitt uppsåt genom deras besvärande blick, gav jag upp mitt letande efter ved och närmade mig sällskapet. De var alla småvuxna och verkade vara "asiater" och de sökte tydligen skydd under buskarna i en häck.

När jag befann mig ca två meter från dem såg jag inget speciellt avvikande hos dem med undantag av deras underliga maskiner. Sedan, i syfte att inleda ett samtal med dem, sade jag:

-God dag! Uselt väder!. Och som svar hörde jag några obegripliga nasala mummelläten. Så jag envisades och fortsatte: -Är ni från orten? Den andre från vänster (se skiss), med kvinnligt utseende, sade två ord som jag inte kunde tyda.

I tron att de var skämtare, tryckte jag på med: -Aha, OK. Så ni är utomjordiska då!, och jag tittade mig runt för att se om jag kunde upptäcka några dolda kameror, då jag fått för mig att jag snubblat rakt in i en filminspelning. Individ nr 2 närmade sig då, satte sig ned på huk och ritade två tecken i den regnblöta marken, varav ett av dem liknade den grekiska bokstaven GAMMA i dess gemena form och det andra liknade bokstaven "C", och i samband med detta uttalades två ord i en na-

sal ton: "Ciel, démon" ("Himmel, demon").

DE TVÅ TECKEN SOM RITADES PÅ MARKEN SAMTIDIGT SOM VARELSEN UTTALADE (PÅ FRANSKA) ORDEN: "HIMMEL...DEMON".

Jag envisades med att inte ta situationen på allvar och i syfte att tackla dessa skämtare i deras egen lek, sade jag:

-Är saker och ting bättre på er planet?

Individ nr 2, som hittills varit den enda som talat, och som verkade vara av kvinnligt kön, svarade med de två orden:

"Moins travail". ("Mindre arbete")?

Äventyrets fantastiska aspekt bekymrade mig ej och jag fortsatte min utfrågning:

-Hur fungerar dessa maskiner?

Svar: "Magnétique ... la pluie nous gêne ... Non relais avec base." ("Magnetiskt ... regnet ger oss bekymmer ... Ej kontakt med basen.")

Jag fortsatte: -Så ni är som oss då ... det finns luft på er planet?"

Kvinnan pekade då på individ nr 1 och sade: "9e siècle." ("Nionde århundradet"). Sedan pekade hon på in-

Ael Gi

TRÄDENS PLANET

en främmande besökares rapport om Jorden (80 s A5 limbind). Pris 32:- portofritt. Inbct. på postgirokonto 75 26 49-4.

MAXIMS FÖRLAG

Box 32007, 126 11 STH, Tel 08-42 96 10

divid nr 5 och sade: "13e siècle." ("Trettonde århundradet").

Därefter gick individ nr 1 fram till mig och sträckte ut sin hand, och sade: "Pôle arctique". ("Nordpol"). Jag tänkte inte skaka hand (ville han själv egentligen göra det?), men driven av nyfikenhet strök jag med handflatan mot hans och lade märke till att hans skinn - om det var skinn - kändes synnerligen kallt.

Under hela denna tid hade jag fortsatt att granska hela gruppen, och jag lade märke till att de utväxlade blickar mellan sig som verkade uttrycka inte endast oro, utan oenighet angående fortsättningen på detta möte och framför allt vår konversation.

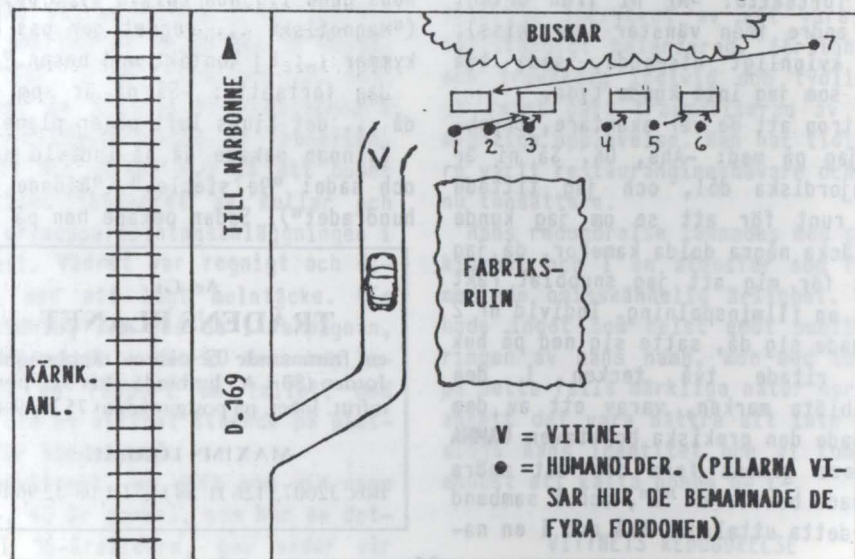
Sedan sade kvinnan till mig: "Du intresserar oss inte, men några människor följer med oss", och sedan dök en sjunde individ, med i alla avseenden samma utseende som de övriga, upp till höger om mig. Han verkade irriterad över situationen

samt även en aning arg. Han tilltalade gruppen i en nasal och obegriplig röst. Han verkade befinna sig i ett fysiskt tillstånd som gränsade till trans.

De steg omedelbart upp på maskinerna som stod där. Utan ett ljud, utan ens minsta svaj i gräset och utan att piloterna gjorde något, höjde sig maskinerna något. Farkosterna svängde runt och satte iväg åt höger, mot toppen av kullen. Deras hastighet var låg och de klättrade endast mycket långsamt, fortfarande endast 3 eller 5 m från marken vid iakttagelsens slut. Sedan blev jag plötsligt medveten om ett genomträngande ljud, svårt att definiera, som verkade komma inifrån mitt eget huvud. Detta följdes av medvetenhet, men underligt nog stod jag kvar på benen.

När jag återfått sansen blev jag orolig och återvände hem utan att ha samlat någon ved. Jag kom hem kl 11.15.

Tidigt på eftermiddagen återvände

jag till platsen med min dotter. De enda detaljer jag upptäckte som kan skänka tilltro till min iakttagelse var fyra eller fem runda avtryck, 10 cm i diameter, i gräset.³

Denna iakttagelse varade endast några minuter och det finns inget som tyder på att vittnet drogs till denna speciella plats. Han hade ju redan kommit dit för att samla ved.

Förutom lite ryggont vid ett eller två tillfällen den senaste tiden, verkar vittnet inte ha lidit av några fysiska eller mentala konsekvenser som direkt kan tillskrivas närkontakten.

Varelserna, av "asiatisk" typ, var ca 1,5 m långa i fall nr 1, 2, 3 och 7 och ca 1 m i de övriga tre. Vittnet menade faktiskt att de senare kunde ha varit barn.

Deras hy var jordfärgad och med undantag av några vågräta linjer vid den nedre näsvinkeln lade han inte märke till något speciellt drag hos dem som inte var av "mänsklig" typ. Han beklagar bristen på flera detaljer i sin beskrivning och försäkrar oss att "Om jag skulle råka ut för det igen"...etc.

Deras kläder, som var mörka till färgen, var identiska hos dem alla och bestod av en odelad kombinationsdräkt, vilken i alla fall utom nr 1 och 3, var förlängd med ett slags tätsittande kapuschong eller huva. Vittnet tror att han observerade hår.

Individ nr 2 och 3 verkade vara av kvinnligt kön, men detta antagande grundar sig endast på de finare dragen i deras ansikten. I den höjd där det borde ha funnits hår, eller i

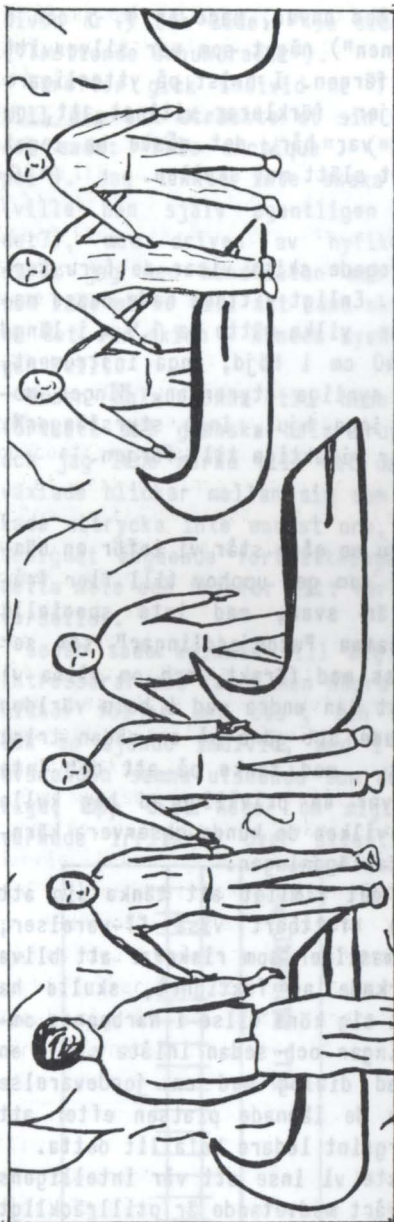
höjd med huvan, hade nr 4, 5 och 6 ("barnen") något som var silvervitt till färgen. I brist på ytterligare detaljer, förklarar vittnet att, om detta var hår, det måste ha legat mycket slätt mot skallen.

Bifogade skiss visar de fyra fordonen. Enligt vittnet hade dessa maskiner, vilka mätte ca 1,5 m i längd och 40 cm i höjd, inga instrument, inga synliga styrorgan. "Ingen motor, inga hjul, inga styrcänger". De var vitaktiga till färgen.

Ännu en gång står vi inför en händelse som ger upphov till fler frågor än svar, med inte speciellt pratsamma "utomjordlingar" som ser på oss med förakt, och om vilka vi endast kan undra vad i hela världen de hade att göra på en sådan trist plats - med tanke på att det inte ens var en privilegierad hög kulle från vilken de kunde observera kärnkraftanläggningen.

Är det rimligt att tänka sig att några ofattbart visa EI-varelser, med maskiner som riskerar att bli påverkade av fuktighet, skulle ha låtit sig köra vilse i Narbonnes omgivningar och sedan inlåta sig i en korkad dialog med en jordevarsel innan de lämnade platsen efter att en argsint ledare befallit detta.

Måste vi inse att vår intelligens och vårt medvetande är otillräckligt skarpt för att förnimma subtiliteterna hos ett budskap som är oss ödestillsänt, och som dessa s.k. utomjordiska varelser inte ens besvärar sig med att göra tillgängligt för vår fattningsförmåga?

"JAG HADE INTE GÅTT MER ÄN SEX ELLER SJU METER FÖRRÄN JAG STOD ÖGA MOT ÖGA MED SEX INDIVIDER, VILKA STOD VID SIDAN AV FYRA MASKINER SOM PÅMINDE OM SNÖSKOTRÄR."

Detta vittnesmål kryllar av underligheter som glatt suddar ut varje gränslinje mellan det rimliga och det löjliga. Inom parentes är detta faktum i sig självt tillräckligt för

att bära vittnesbörd om trovärdigheten i denna närkontaktupplevelse, ty den är helt jämförbar med många andra, och om vårt vittne velat hitta på en bluffhistoria hade han tänkt ut en mycket mer realistisk sådan.

Om vi haft möjlighet att bekräfta denna iakttagelse genom andra vittnen eller genom avtryck i marken skulle vår "kartesianska ande" blivit lugn. Hur det än må förhålla sig är vi djupt övertygade om vittnets uppriktighet.

"NORDPOL". "HIMMEL". "DEMON". "MAGNETISM". "BAS" ... dessa ord kan inte undgå att få läsarna att sätta sig och fundera, och läsarna kommer utan tvivel att hitta likheter med andra tidigare händelser, och kommer att tänka ut egna hypoteser - där varje sådan är lika "way-out" som den andra. Tyvärr är det så att när dessa ting inträffar, så är det som om fenomenet lyfter upp endast en liten flik av slöjan, medan det fortfarande låter oss konfrontera de mysterier vi omgärdas av - där syftet kanske är att låta oss lösa gåtan medelst våra egna fria ansträngningar?

UNDERSÖKARNAS ANMÄRKNINGAR

(1) Efter att ha lagt dessa två ord på minnet, och efter att ha talat med vänner om dem, tror vittnet att det var de två engelska orden "Planet Earth" ("Planeten Jorden").

(2) Enligt vittnet varade denna medvetslöshet endast några sekunder, utan att han ramlade, ty hans kläder var ej leriga.

(3) Gräset var svart, och såg ut att ha ruttnat på denna plats.

ANMÄRKNING AV RED. PÅ "LUMIÈRES
DANS LA NUIT"

Det mest häpnadsväckande angående denna affär är att vi i vårt arkiv finner en referens till en **annan** närkontakt av tredje graden som skulle ha inträffat på samma plats (nära Malvési-anläggningen) 33 år

tidigare! Och den omnämndes i Perpignan-tidningen **L'INDÉPENDANT** av den 21 oktober 1954.

KÄLLA: FLYING SAUCER REVIEW, VOL. 4
(DECEMBER QUARTER, 1988).

Översättning: T. Sören Andersson

"Flygande dykarklocka"

Lördagen den 18 februari 1989.

Under en paus på ett föreningsmöte spann samtalen om "förmodade ubåtar" vidare. Men i en helt annan riktning som förvånade omgivningen.

Axel Olsson är i dagarna 52 år, hustrun Aina nyligen fyllda 50 och de är båda stolta över att vara farföräldrar. De tillät mig återge berättelsen som började såhär:

-Allt det här babblat om ubåtar som dyker upp och försvinner, och som en del menar komma från Sovjet borde tänka sig lite för. Säg inte heller "ubåtar" ... en del har föga likheter med dessa och de är säkert någon helt annans skepp.

Jag frågade då Ainas bror, Jonas Erikson, som är med i samma krets, vad han menade.

-Kanske jag hade betvivlat det hela, svarade han mig, om inte jag och min blivande hustru, Erika Karlsson varit med.

Båda är riktiga "tungviktare" inom kretsen och är inte de som skulle kunna fantisera ihop en sådan här otrolig historia.

Det är en varm sommarmorgon i slutet av 40-talet och fyra ungdomar har beslutat ta sig ett tidigt mor-

gondopp på en av Onsalas badplatser (söder om Kungsbacka).

Ett skäl till det tidiga morgondoppet var att de ville vara för sig själva och det andra att de då kunde ägna sig åt något annat under dagens lopp.

Stranden löper i en vid U-formation och har en lika vid udde på sin högra sida, som övergår i skär och kobbar. På vänster sida löper den upp mot en skogsdunge.

-Något är på väg in, utbrast dåvarande frk Aina Erikson, under vattnet och rakt emot oss.

-Nyfikenheten och vetgirigheten övervann vår rädsla, berättade Jonas för mig.

-Jag och Erika gick över till den vänstra stranden för att se bättre, i hopp om att kunna se det från sidan. Allt medan vågsvallet blev högre.

Ett stort föremål "rullade" upp ur vattnet och upp på stranden. Där stannade det tvärt, kanske ett tiotal meter framför Axel och Aina.

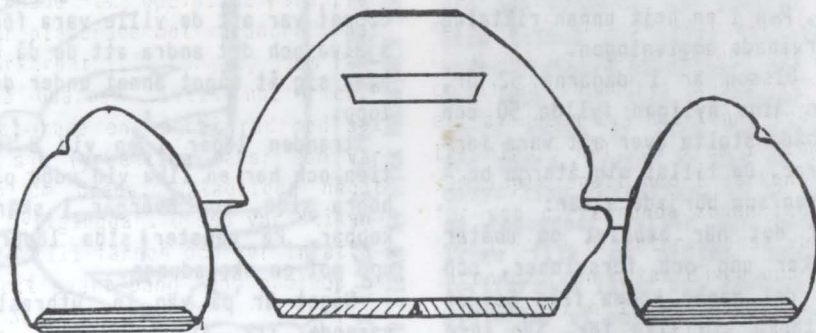
Deras samfälliga vittnesmål om "föremålet":

Som en stor kyrkklocka med en diameter på högst fem meter, men i

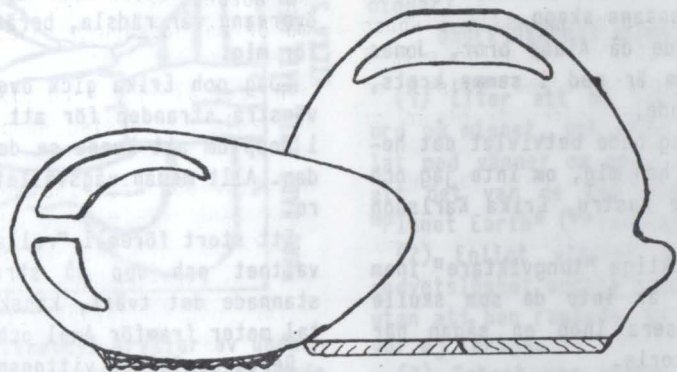
en enda stor "metallklump" och försedd med inkapslade "stödlarvband".

Själva "klockan" var något tillplattad upptill och mörk till färgen. På sidan upptill fanns en nedåtsvängd öppning som utsände ett djuprött sken. Framtill fanns ett rektangulärt förmodat fönster. Kortsidorna var inåtsvängda och markerade.

"Stödlarybandskapslarna" verkade sitta på en lång axel och var monterade strax akter om farkostens mittlinje. Framifrån liknade de "upp- och nedvända äggkoppar", som Axel uttryckte det.

FARKOSTEN SEDD FRAMIFRÅN

... OCH FRÅN SIDAN

Från sidan var dessa ovala med den största, tyngsta delen riktad bakåt. På denna bakdel inrymdes två mjukt formade, rödlysande fält. Det övre smalnade av och löpte till dess halva framdel, medan det nedre svängde mjukt nedöver.

-Självva klockan hade ingen markkontakt, sade Axel. Sanden under den blåste våldsamt medan hela "klockan" tycktes bäras upp av "larvbandskapslarna".

Vi var oerhört rädda, men förmådde inte röra oss. Vi såg skuggor innanför den där fönstergluggen, så säkert iakttog de oss också!

Efter en kort stund började den
vina hårdare. Från sidorna blev de
tidigare så djupröda, lysande fälten
allt ljusrödare tills de blev vita.

-Då lyfte fanskapet, sade Jonas.

-Larvbanden drogs in. Det blev
svårt att se av sand och allt annat
som flög omkring oss. Det var som
att stå invid en kraftig virvel-
storm.

—Det såg inte riktigt klokt ut, sade Aina, men de där stödbenen eller vad de nu var, började falla ned på sin axel. Under skeppet syntes tre öppningar, två framtill och en baktill som delvis försvann in mellan de två.

-Sidokapslarna, fortsatte Axel, svängde runt, nedåt och upp i motsatt riktning. En sväng på nittio grader alltså. Så for den upp genom skyn och försvann.

Deras förlamning släppte och chocken kom. Sedan även denna försvunnit försökte de lista ut vad de hade sett.

Ingen annan hade gjort det efter

att ha hört med Kungsbacka-polisen. En bekant på dåvarande tidningen **NY TID** hade hört sig för hos F9 på Säve och Torslandas flygfälts torn.

-Antingen visste de eller så gjorde de det inte, avslutade Axel.

-flygande dykarklockor med larvband har siktats vid Vinga skulle säkert inte vinna gehör hos deras kollegor.

Jag frågade försiktigt om 'flygande tefat', UFO och USO. Jo, nog visste de vart jag ville komma och om jag kunde få publicera det hela.

-Jag vet inte om **NY TID** kom ut med sin artikel, men om inte så har du ju fått den på nytt. Så det gör ju inget...

Jonas flinade till.

-Men kalla det inte 'tefat', för
det var det inte... Det var någon
annans flygande klocka. Vems lär vi
väl inte få reda på under vår livs-
tid.

Vi får väl se hur det blir med
det, anser undertecknad.

Anders G. Magnusson

[illegible]

UFO som ett materiellt fenomen

ay J. Ballester Olmos & J.A. Fernández Peris

Under de senaste sex åren har vi hållit på med ett ambitiöst projekt att undersöka alla s.k. "UFO-landningar" som inträffat på den Iberiska halvön. Med stöd från **U.S. FUND FOR UFO RESEARCH**, centerade vi våra undersökningar på den existerande dokumenteringen av ca 600 kända rapporter, underkastade dessa studier och kasserade alla som kunde förklaras något så när. Vårt mål har varit

att få en uppfattning om de viktigaste parametrarna hos UFO-fenomenet i Spanien och Portugal i syfte att kunna fortsätta till senare studier med all erforderlig metodologi.

Resultaten av detta arbetsprogram har nu publicerats i vår **ENCICLOPEDIA DE LOS ENCUENTROS CERCANOS CON OVNIs** (Plaza & Janés, 1987). Nu, för första gången, kommer läsarna att ha tillgång till alla aktuella data om

UFO-landningar på den Iberiska halvön, presenterade i en volym.

Vi tror att det kommer att vara av intresse om vi lägger vikten på en av de märkligaste av de detaljer som utmärker landningsfenomenet: **NÄMLIGEN DESS MATERIELLA NATUR.**

I ett stort antal av rapporterna beskriver ögonvittnena fenomenen **AV EN FYSISK NATUR, EN FAST MATERIALITET** - med ett "tillverkat" utseende - helt olikt vad man tänker sig ett fenomen av en ren "energi"-natur. I vissa fall går rapporterna så långt att de omnämner föremål som är försedda med strukturella element på sin yta, som till exempel **"KUPOLER", "VENTILER", "ANTENNER"**, etc.

Ögonvittnena uppger att de iakttagit verkliga föremål, tredimensionella, fasta kroppar där den materiella sammansättningen emellertid ännu är oss okänd.

Vi inser att dessa uppgifter är mycket svåra att acceptera. Trots alla år vi ägnat åt att studera detta problem, är vi själva fortfarande förvånade och tvivlande, och vi uppmanar ingen annan att acceptera någonting. Beviset finns emellertid där för utvärdering; och de respektive vittnesmålsdetaljerna, väl understödda av den trovärdiga kvaliteten hos deras berättare, finns också där för bekräftelse.

I flera av fallen talar observatörerna om något som hade **ETT METALLISKT UTSEENDE**. Låt oss betrakta ett exempel:

1. TRE UFOs "FORMADE SOM PROJEKTILER

Kl 19.15 den 14 november 1980. San Martin de Tous (Barcelona, nordöstra Spanien). Lantbrukaren J.P., 35, körde sin traktor på en åker ca 8 km

utanför staden, när han upptäckte att en närbelägen kulle var helt upplöst. Han satte iväg, på traktorn, upp mot den centrala delen av den aktuella kullens sida, då han behövde plocka upp några burkar gasolin.

När han kom närmare och närmare blev det märkliga skenet starkare och starkare, samt mer vitt till färgen. När han kom fram till en krök i spåren, förvånades han inför synen av tre föremål som utsände ljusskenet. De stod stilla mitt på vägen, ca 20 m från honom. De var cylinderformade med avrundad överdel, **"SOM EN UPPRÄTTSTÅENDE GEVÄRSKULA"**, och var silvergrå till färgen med klart avgränsade konturer, samt **"GAV INTRYCKET AV ATT VARA HELT METALLISKA OCH FASTA"**.

De tre UFOs stod i linje, med ett avstånd på ca en meter ifrån varandra. Den som stod i mitten var större än de andra - ca 2 m hög och 1,2 m bred vid basen, medan de andra två var ca 1,5 m höga och 0,9 m breda vid basen. Dessutom hade vart och ett av föremålen ett **"BÄLTE AV LAMPOR"** runt om, där varje lampa var av en bilstrålkastares storlek men oerhört mycket starkare och lyste upp hela kullen. När strålarna från traktorns lyktor träffade de tre föremålen, minskade ljusstyrkan hos deras "ljusbälten" och blev svag som hos parkeringsljusen på ett fordon."

Stående inför dessa tre märkliga föremål, stod vittnet där förvåntansfullt i några sekunder men blev strax så rädd att han backade och körde iväg över åkern. När han vände sig om såg han att föremålen fortfarande stod kvar på samma plats. Efter ca 1,5 km kom han fram till vä-

gen som leder tillbaka till staden. Därifrån kunde han inte längre se något ljus uppe på kullen.

När han anlände till utkanten av San Martin de Tous, synnerligen uppskakad, beskrev han sin upplevelse för några av sina vänner som befann sig vid en kvarn. Därefter åkte de alla tillbaka till platsen i bil, men de upptäckte inget ovanligt, iakttagelsen varade väl i ungefär 5 minuter eller så. Det var en klar natt med utmärkt sikt.

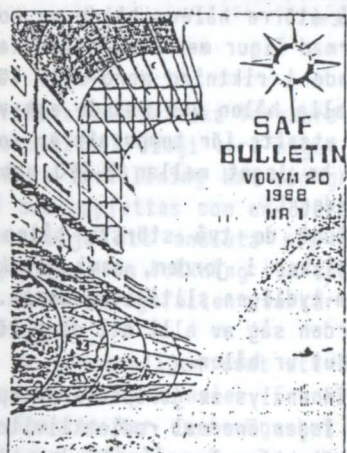
Vid ungefär samma tidpunkt höll två lantarbetare på att hugga ved framför sin bostad, på en plats ca 3 km öster om den plats där UFO-händelsen inträffat, och på precis motsatta sidan av den aktuella kullen, då de såg hela omgivningarna lysas upp. När de tittade uppåt såg de tre föremål "formade som huvudet på en gevärskula", som sänkte sig mot mar-

ken endast några meter bort, men sedan, utan att landa, lyfte de igen och avlägsnade sig med hög hastighet åt väster. (Referens: IIEE-rapporter och J. Huguet).

En direkt konsekvens av denna förmodade helt materiella naturen hos UFOs är framkallandet av **MEKANISKA EFFEKTER** av olika slag, både på terrängen och vegetationen runt landningsplatsen. Detta är, kort sagt, det enda fysiska beviset för närvaron av UFOs som - hur knappt det än må vara - vi har tillgång till, och som vi kan mäta och analysera.

I nästa händelse som vi nu skall beskriva orsakade fenomenet en mycket invecklad förändringseffekt på omgivningarna, ty jord flyttades, växter torkade, och det förekom effekter som tydde på en intensiv värmealstring. Det fanns även avtryck i marken som bildade en geometrisk

* * * **SAF-BULLETIN** * * *

Tidning för medlemmar i SOLNA ASTRONOMISKA FÖRENING. Innehåller artiklar om astronomi ufo, mystik, parapsykologi, arkeologi, forntid mm. Medlemskap 125:- juniorer och pensionärer 75:-. Postgiro 475522-9. Beställ provexemplar.

Solna Astronomiska Förening
Box 2238, S-171 02 SOLNA

kontur.

2. TAKE-OFF FRÅN ETT VICKERFÄLT

Kl 11.30 den 24 maj 1974, vid San Clemente i den spanska provinsen Cuenca. Demetrio Carrascosa Martinez, 53, anställd på det offentliga slakthuset och även viltvårdare, var på väg hem på sin motorcykel efter att ha plockat vild sparris. Han befann sig på en smal väg ca 4 km från San Clemente då han fick syn på ett föremål som stod på ett fält med linsvicker. Dess form var oval; det var ca 4 m långt och 3 m högt; och det liknade "två uppfällda paraplyer som var placerade mot varandra". Det var mörkgrönt till färgen, "som färgen på Guardia Civils uniformer." Och det hade en vågrät rad med sex eller sju fyrkantiga saker som var ca 25 cm breda, antagligen något slags hyttgluggar. Dessa var skinande vita till färgen och var infattade i ett svart band "som påminde om gummidäck".

Föremålet vilade på tre eller fyra stöd ca 2 m långa och 15 cm breda, liksom "ben", och dessa ändade på marken i större tingestar ca 40 cm breda.

Vittnet åkte bort till fältet. När han fortfarande befann sig minst 70 m från UFOt, började detta höja sig samtidigt som det roterade våldsamt och slungade upp stenar och jordklumpar från marken. Fyra rökplymer sköt ut ur det med en stark doft av svavel. Fullständigt häpen inför denna syn bromsade motorcyklisten och ramlade omkull. Då han kravlat sig upp igen sprang han bort och gömde sig bakom en liten kulle.

Under tiden fortsatte föremålet

att skjuta iväg rakt uppåt med oerhörd hastighet, medan det avgav ett visssande ljud "som visssandet från en krutraket" för att använda hans egna ord.

När det nått en viss höjd sköt föremålet iväg i sned vinkel mot norr och försvann ur sikte i fjärran på fyra eller fem sekunder. Hela iakttagelsen hade varat i ca 14 till 17 sekunder.

En halvtimme senare begav sig, på vittnets begäran, en fåraherde till landningsplatsen och upptäckte en cirkelrund zon, ungefär en meter i diameter, inom vilken vickern var uttorkad, och det fanns två hål i marken, 25 till 30 cm i diameter, 20 cm djupa och dessa befann sig ca 50 cm ifrån varandra. Inuti vart och ett av dessa två hål fanns två eller tre mindre hål, ca 4 cm i diameter, som löpte snett ned i marken. Utanför den cirkelrunda zonen fanns två hål 10 cm i diameter. Dessa var tydligen över en meter djupa och befann sig ca 1,5 m ifrån varandra. Dessa två hål verkade, tillsammans med de två större hålen, bilda en romboidformad figur med dess huvudaxel liggande i riktning nord-syd. Väggarerna i alla hålen var brända och verkade ha utsatts för temperaturer som måste ha legat mellan 2.000 och 3.000 grader C.

Runt de två största hålen fanns sprickor i jorden, samt jordklumpar som tydligen slitits ur dessa. Fåraherden såg av allt att döma rök komma ut ur hålen.

En analys av jordproverna uppvisade ingen onormal radioaktivitet. Under iakttagelsen var himlen klar och solen sken. (Referens: Rapporter från Enrique Villagrasa och Vicente-

Juan Ballester Olmos).

En sann - och mycket angelägen - vetenskaplig undersökning borde som sina huvudmål inriktas på analyserna av avtrycken, uträkningen av den energimängd som förslösats under UFO-händelsen, etc.

Vi har sålunda sett att UFO:n inte uteslutande är ett undflyende fenomen, då de ju lämnar efter sig permanenta bevis på sin existens. Eftersom dessa två redogörelser tillåter oss fastslå att vi har att göra med fysiska, materiella händelser har vi möjlighet att skaffa oss fotografiska bevis, eller film, eller video. Den kaliforniske vetenskapsmannen Robert Baker har utformat ett frågeformulär avsett för potentiella UFO-fotografer, med syftet att göra det möjligt att utföra en fotografe-

Översättning: T. Sören Andersson

Vad kan vi lära oss av brittiska kidnappingsfall?

av Jenny Randles

De flesta amerikanska forskare anser europeisk UFOlogi vara något naiv. Denna inställning har sin grund i vad som uppfattas som en överdriven motvilja att ansluta sig till EI-hypotesen, en tolkning som speciellt kidnappingsfallen verkar ha framtvingat.

Det är oförnekligt sant att UFO-forskare i Storbritannien, Frankrike eller Spanien har en benägenhet att smälta som snöbollar i solen när de ställs inför tanken på en främmande verklighet. Vad som synes vara ob-

trisk analys av filmen.

Hans mest intressanta förslag är följande: -Du måste hålla kameran stadigt (använd dig av ett stativ eller något annat slags stöd); synfältet borde innefatta identifierbara detaljer i bakgrunden (telefonstolpar, träd, hus, etc.); alla foton måste tagas från samma plats; typen av kamera måste uppgivas tillika med datum och tidpunkt då fotot togs; och omedelbart efter att det tagits bör en anteckning göras om fotot och de förhållanden som rådde vid tillfället, väderlek etc. Slutligen borde du ta ett foto på månen, eller på en gatlykta, som en kontroll av de då rådande förhållandena.

KÄLLA: FLYING SAUCER REVIEW,
VOL.33, NO.4
(DECEMBER QUARTER, 1988)

skyra och påhittade psykologiska förklaringar dyker också upp, som frammanade ur intet, för att tjäna som förklaring till de förbryllande indicierna.

Detta skapar svårigheter, speciellt för mig, ty jag har vuxit upp i ett tankeklimat där man inte ens kan tänka sig att begrunda EI-hypotesen. Jag har också haft den avgjort förlamande erfarenheten att gå igenom material om kidnappingsfall i mitt land för att blotta något som ofta är ett förvirrande mönster.

Ett av de problem brittiska UFOloger i stort sett har misslyckats i att inse är att de diskuterar kidnappningsfall på avstånd. John Rimmer, vars skeptiska bok **THE EVIDENCE FOR ALIEN ABDUCTIONS** (1984) som hittills är den enda som publicerats i Storbritannien om enbart dessa fall, skriver ur en teoretisk snarare än ur en praktisk synvinkel. Medan detta å ena sidan ger honom förmågan att vara "objektiv", så är detta också ett förskräckligt inälvant sätt att närma sig ett sådant vittne-centrerat fenomen.

Det verkar finnas en ovanlig motvilja att undersöka fall (några fall) i detta land. Detta gäller i högsta grad kidnappningar. Att tala om dem i abstrakta ordalag är fint och snobbigt. Att gå ut dit, och hitta dem, värdera dem i en situation i verkliga livet - detta verkar vara ett no-no för alldeles för många människor.

Den man som inte har fallit i denna grop har varit advokaten Harry Harris. Han började "studera" fallet med polistjänstemannen Alan Godfrey år 1981 och flera sessioner under hypnos med kvalificerade läkare och psykiatriker följde. Senare har han ägnat sig åt ett fåtal andra fall där förlorad tidsperiod antydes.

Men det finns problem med Harry Harris och hans metodologi. För det första är han inte intresserad av att dokumentera sin fall. Han har aldrig skrivit en enda artikel eller fallrapport om något av sitt arbete. Han behåller allt i sitt huvud och på videofilm som tagits under hypnossessionerna. Hans attityd har bestridits och han har fjärrmat sig från nästan hela UFO-rörelsen genom

att vidhålla att det inte är någon mening med att skriva något om dessa fall, ty detta skulle endast vara detsamma som att predika för de redan omvända. I stället säljer han materialet till rikstäckande tidningar (vanligtvis av National Enquirers kaliber). För att rättfärdiga detta säger han att sådana artiklar av professionella journalister är "grundliga" och når "millioner" samt även betalar hans framtida experiment.

Det är riktigt att hans doktorer tar flera hundra dollars i betalt per session. Det finns dessutom ingen psykolog eller psykiater i Storbritannien som är villig att utföra detta arbete som ett experiment, utan det gäller endast att fylla plånboken.

Denna sorgliga bakgrund till kidnappningsforskning i Storbritannien är en annan faktor i den besmittade bild ämnet har tillfallits. Uppriktigt sagt, samt felaktigt (fastän i viss mån förstäeligt), har UFOloger här varit benägna att förkasta värdet hos fallmaterialet på grund av sin motvilja mot Harris och hans inställning.

Som tur är har jag befunnit mig i ett bättre läge än de flesta. Jag ombads arbeta med Alan Godfrey (och sålunda även Harry Harris) i färdigställandet av en rapport om kidnappningen den 28 november 1980 i Todmorden, West Yorkshire, för min bok **THE PENINE UFO MYSTERY** (1983). Detta var högst upplysande.

Detta fall var den andra anständigt undersökta kidnappningen i Storbritannien, där den första var episoden i Aveley, Essex i oktober 1974. I detta fall gjorde Andy Col-

lins ett fint jobb i undersökningen av två vuxna och tre barn när de körde genom en grön dimbank. Ett utskött fallregister färdigställdes, men historien har komplicerats av senare beteendeförändringar hos vittnena, sedan deras beslut att bli incommunicado och börja lämna "budskap om den nya tidsåldern" i nästan klassisk **contactee-style**. Jag har funnit dessa fascinerande men ej typiska.

Alan Godfreys berättelse är anmärkningsvärd på många sätt. Den påminner om den redogörelse som lämnats av Herb Schirmer i Nebraska, även till den punkt att den också inleddes med ett telefonsamtal till polisen angående boskap. Godfrey förlorade 15 minuter, upplevde påverkan på fordonet och radiostörningar, skissade föremålet där det svävade ovanför vägen framför honom och fann sig själv med ett förvirrat minne och röster i huvudet. Tre andra poliser (som vi intervjuade) såg ett UFO röra sig rakt mot den plats där Godfrey uppgav sig ha blivit kidnappad några minuter senare. De rapporterade sina observationer helt oberoende utan känna till hans upplevelse, och vice versa. Det fanns också fysiska bevis i formen av en skada på Godfreys bagagelucka som jag såg och kunde fotografera innan polisen effektivt påbörjade en nedtystning samt tvingade Godfrey att säga upp sig.

Jag har aldrig tvivlat på att detta är ett imponerande fall. Godfrey har alltid slagit mig som ett ärligt och motvilligt vittne (fastän han påtvingats en del publicitet av Harris). Hypnossessionerna avslöjade minnen av en ganska typisk ombord-

tagning och läkarundersökning utförd av små varelser med "huvuden formade som glödlampor" och stora som femåriga pojkar. Men vad som är speciellt intressant är att det fanns en lång människoliknande, skäggig varelse som tydligen styrde det hela. Den presenterade sig också med det bibliska namnet Josef.

Det var denna egendomliga faktor, plus det sätt på vilket Godfrey själv varit ovillig att tillskriva samma grad av verklighet till sitt hypnosminne som han gör till sin avgjort verkliga upplevelse när han befann sig i sin radiobil, som både förbryllade och varnade mig.

Jag har suttit med vid flera av Harris opublicerade fall sedan 1981 och beslutade mig förra året (kanske obetänksamt) för att skriva en bok om brittiska kidnappningar. Harris ville sluta avtal och tystnadspakter med sina vittnen vilket i ett fall även ledde till hot om kontraktsbrott när en flicka skrev en historia om "min pappa och hans UFO-kontakt" i en skoluppsats! Detta slag av önskan att inskränka data är så våldsamt oacceptabelt att jag ansåg att UFO-rörelsen borde få se detta material. Jag var aldrig förpliktad att inte skriva om händelser jag personligen bevittnade, fastän jag inte har gjort det under senare år på grund av hänsyn till Harris - plus en önskan att leva ett liv utan hot om rättegång.

Men hade det endast varit det halvdussinet fall som Harris befattat sig med som krävde publicering hade jag antagligen inte chansat denna konfrontation. Jag har också eggats att själv leta reda på ytterligare fall. Medan det i nästan var-

je fall ej funnits några möjligheter att genomföra någon regressionshypnos (och, tro mig, jag och några kollegor har försökt få tag i sådan hjälp) har historierna ändå varit upplysande.

Det är värt att minnas att Budd Hopkins vidunderliga undersökningar är praktiskt taget okända i Storbritannien, där mediahistorier om kidnappningar är få, med lång tid mellan dem och vanligen alstrade av Harris utanför pressens huvudström. Detta betyder att alla likheter som hittats får en mycket större innebörd. Men detta gäller i lika hög grad alla olikheter.

På grund av att jag insåg att Storbritannien säkerligen skulle komma att bli smittad 1988 av överspill från Whitley Strieber/Budd Hopkins-materialet, var det lämpligt att publicera nu det vi hade tillgängligt ... innan allt förändrades som det utan tvekan skulle komma att göra.

Detta var filosofin bakom min bok **ABDUCTIONS**, nyligen publicerad av Robert Hale. Ni kanske kommer att finna viss spekulation i slutkapitlet naiv, onödigt petig eller hoprullad. Om detta är fallet, så försök förstå de svårigheter min uppfostran givit upphov till samt den inneboende motviljan mot att acceptera ETH. Fler än nog vinkar leder tanken till att denna på något sätt är inblandad i det hela. Jag blev tvingad att förkasta den psykologiska teorin nästan omedelbart och komma på vänlig fot (något uppskakat) med den - för mig - nästan motbjudande slutsatsen att det finns två typer av verkliga främmande varelser vid roten av dessa fall. För

en brittisk UFOlog är detta så gott som kätteri.

Jag vet vad responsen till detta kommer att bli från mina jämlingar i europeisk UFOlogi. Jag hoppas bara att jag varit nog försiktig och behärskad för att de ska se att fakta gör denna slutsats oundviklig.

Här följer några illustrationer ur brittiska fall som säger varför denna inställning måste tagas under övervägande. De kastar också ljus över dessa viktiga korskulturella likheter och olikheter.

Först, ett av Harris fall. Faktum är att de tre kvinnorna i 25-årsåldern först skrev till mig några dagar efter sin närkontakt i juli 1981 i närheten av Telford, Shropshire. De försökte förstå vad UFOs var för något och hade fått tag på en av mina böcker. Jag kontaktade BUFOR-forskaren Stephen Banks och bad honom jobba med dem och han färdigställde en utmärkt rapport för arkivet där han detaljerade deras medvetna vittnesmål. Detta gällde det stadium då de tre inträdde i en "conditioning phase" (som jag kallar "Oz-faktorn"), där de upplevde motorstopp när UFOt svävade i närheten samt slow motion-körning till polisstationen där det visade sig att det förekommit en tidsförlust.

Harris kom in i bilden senare och flera hypnossessioner (med tre olika hypnotisörer) hölls med kvinnorna. Vart och ett av vittnena återkallade ett minne som delvis passade ihop med varandra men även skilde sig i fråga om upplevelsen ombord. En av kvinnorna uppgav att hon endast blivit "iakttagen", den andra att hon blivit vittne till hur en människoliknande kvinnlig varelse försökt ta

på sig hennes stilettklackade skor, och den tredje att hon underkastats den klassiska läkarundersökningen utförd av små fula varelser. Under en session (innan Kathie Davis-fallet ens rapporterats till Budd Hopkins) berättade en av dessa kvinnor att hon kände på sig att det fanns djupare minnen som inte ville komma fram och att något "gynekologiskt" hade inträffat.

I ett annat fall, som inträffade i Northamptonshire i november 1978, hade en kvinna i sen medelålder en liknande upplevelse. Hon hade en hypnossession och medan jag höll på med förberedelserna för min bok var hon högst samarbetsvillig och lät sig utsättas för flera experiment som avslöjade nya data. Hon drog sig till minnes en "scanning process" och förkastelse medan hon befann sig ombord. Detta kan absolut ej sättas i förbindelse med Budd Hopkins verk och dokumenterades första gången innan han ens publicerat **MISSING TIME**, för att nu inte nämna **INTRUDERS**. Dess relevans i fråga om teorin om genetiska experiment blir emellertid mer anmärkningsvärd genom mina upptäckter angående ett helt oberoende fall som inträffade endast några minuter efter det att den äldre kvinnan blivit förkastad. Händelsen inträffade endast 6,5 km bort och gällde fyra kvinnor i 20-årsåldern vars bil plötsligt stannades av ett UFO. Jag spårade upp en av dem och trots att inget har bevisats, kan hennes gensvar i affären suggestivt stärka idén att detta troligen skulle kunna tolkas som ett försök att hitta ett yngre, mer lämpligt offer efter en "scanningprocedur" som gav negativt resultat första gången.

I nästan alla fall jag spårat upp i vilka ett vittne över fruktbar ålder blivit kidnappat, har kidnappningen slagit fel. Detta mönster vore anmärkningsvärt om vi hade att göra med ett rent tillfälligt eller psykologiskt fenomen.

Jag fann också flera imponerande fall ligga och lura i data som verkade vara helt ofarliga. Under förberedelserna med boken tittade jag djupare och hittade några som var något extra. Jag såg alltid till att jag arbetade ihop med en annan forskare som inte var inblandad i utredningar av kidnappningsfall, så det kan ej sägas att min önskan att hitta fall hjälpte till att fabricera dem.

Ett fall dök upp från augusti 1972 i min ortstidning i Stockton. Artikeln redogjorde för hur Sandra och Peter Taylor hade åkt bil över Yorkshire Moors tidigt på morgonen då de såg ett melonformat lysande föremål på marken.

Detta hade legat outrett som "bara ett annat UFO" i alla dessa år, då genom ren tur och lite detektivarbete Roy Sandbach och jag hittade vittnena och erhöll en större överraskning. Fallet visar sig med nästan all säkerhet vara en mångfaldig kidnappning.

Det förkom till exempel indicier för en tidslucka. Sandra Taylor styrdes att gå ut ur bilen och promenera i trans mot UFOt. Försvarsministeriet blev inblandat i fallet på ett märkligt sätt och sedan började Sandra ha drömmar i vilka hon "besöktes" av en underlig liten man. Peter Taylor råkade också ut för en större tidslucka när han körde genom den lilla Cheshire-byn Daresbury.

Helt oförklarligt befann han sig 6,5 mil bort en timme senare utan ett hum om hur eller varför han hamnat där.

Fastän han inte kände till detta, så är Daresbury lokalt känt för endast en sak. Det var här Lewis Carroll skrev sin tidlösa berättelse om en ung flickas bortförsel till ett främmande rike: **ALICE I UNDERLANDET.**

En annan detalj som detta och många andra fall visade upp var att de vittnen som upplevt kidnappningar berättade om otroliga saker som de antog vara psykiska upplevelser. Detta var vanligtvis så omfattande och betydelsefullt att det kanske inte var en ren tillfällighet utan en avgörande ledtråd till vår uppfattning om varför de senare fick uppleva en kidnappning. Det vanligaste var poltergeisthändelser i hemmet, uppenbarelser och ute-ur-kroppenupplevelser, ofta beskrivna som "svävningar". Jag misstänker att denna detalj inte kommer att tilltala amerikanska forskare, men den är inte mindre verklig för det.

Fallet med Karen, en ung kvinna från Liverpool, rapporterades först till Peter Hough och mig som ett intressant psykiskt fenomen. Men när vi åkte för att undersöka hennes "psykiska" upplevelse, uppdagades till vår förvåning en kidnappning som var klart inbroderad i det hela.

Karen hade förts från sitt sovrum av en lång, blond kvinnovarelse med en anmärkningsvärt vit hy. Detta är en annan viktig ledtråd, ty många av de brittiska fallen beskriver nästan exakt samma varelse. Shelley från Bolton, kidnappad i januari 1976 i ett av de mest studerade brittiska fallen, rapporterade en identisk fi-

gur, fastän detta fall inte var allmänt känt vid tiden för Karens uppenbarelse.

Karens fall är fullt av intressanta detaljer. Kanske det mest fascinerande är att hon blev gravid efter en tidigare tidsluckeupplevelse och förlorade babyn efter en serie av vad Hopkins kallar "wise baby dreams." Men det finns ingen möjlighet att Hopkins verk påverkat hennes vittnesmål. När Peter Hough och jag första gången intervjuade Karen hade **INTRUDERS** ännu ej publicerats, vi hade inte hört talas om hans "wise baby"-material och Karens redogörelse betydde lika lite för oss som den tydligen gjorde för henne.

Detta är bara något av det som mitt arbete avslöjade. Naturligtvis fanns det många andra fall också. Faktum är att jag sammanställde en katalog över brittiska kidnappningar och åtminstone en kort notis om alla dessa fall är medtagen i boken. Några, som de historier som refererats till ovan, diskuteras naturligtvis mer i detalj.

Det var omöjligt för mig att undfly undermeningarna i allt detta. Medan man inte kan förbise det faktum att det **finns** olikheter mellan brittiska och amerikanska fall och att dessa måste ingå i vår uppfattning av detta fenomen, så är det faktum att det finns så många omfattande likheter precis lika betydelsefullt.

Jag ber UFOloger i Europa att bibehålla ett öppet sinne när de läser dessa häpnadsväckande data och att vara redo att inse att dessa **kan** betyda att kidnappningar **verkligen** inträffar. I lika hög grad uppmanar jag amerikanska kidnappningsexperten

att vara medvetna om det globala perspektivet till detta ämne och de lärdomar som kan inhämtas ur detta.

Jag tror fortfarande att det finns mer i detta än den enkla EIH och i min bok försöker jag förklara varför. Men enkelt eller ej, det måste

Översättning: T. Sören Andersson

[illegible]

Svenskor iakttog ovanligt UFO i Nicaragua

Under en stödgalan i centrala Göteborg önskade några inbjudna att vi kunde tala om någonting helt annat än förhållandet Namibia - Sydafrika. Precis vad som helst! Det föll mig plötsligt in att prata om UFOs. Ord som bara slank ur mig! Men ingen skrattade eller tittade skumt på mig.

Tvärtom! Jag kände på mig att de ville berätta någonting.

Tre av dem hade varit solidaritetsarbetare i Nicaragua: Katrina Karlsson, Margit Nilsson och Linda Holm. Det var under våren 1987.....

Ometepe, ett samhälle invid Nicaragua (Lago de Nicaragua), inte långt från Stilla Havet men inte vid dess kust direkt. Här ligger också stora odlingar och ett jordkollektiv.

-Vi var trötta, berättade Katrina.
En lång dags slit och snart skulle
det bli mörkt.

Vi gjorde inget speciellt. Fick en känsla att se ut över den stora sjön. Kanske lika stor som Vänern (den är faktiskt betydligt större, Sörens anm.). Det var instinktivt och troligtvis var det väl jag som såg det först.

finnas en komponent i dessa fall som har att göra med en främmande existens. Det är den enda vettiga lösningen.

KÄLLA: INTERNATIONAL UFO REPORTER,
JANUARY/FEBRUARY 1988,
VOLUME 13, NUMBER 1

Jag blev mäkta häpen och chockad. Höll på att falla omkull. Något som Margit gjorde. Hon glodde lika bra på det som Linda, vars långa hår hade fastnat i några buskar då hon retirerade.

-Vad tusan är det?, utbrast Linda.
"Det" var en klumpig tingest.
Klumpig som en humla och med vissa
likheter. Den var svartlinjerad över
sin akter, som vi kunde skymta.

Frampartiet var stort, brett ... eller ovalt. Det dominerades av ett stort, gigantiskt cyklopöga. Solen reflekterades mot det. Det kantades av ... kanske mindre runda fönster, typ fartygsfönster.

Farkosten ... jag har inget bättre ord, var kanske i hela sin längd eller vidd 12 - 15 meter. Den hängde bara där. Något under dess buk hängde ned i vattnet. Tog den prover? Jag vet inte.

Plötsligt såg det ut som om de svarta banden började glöda. Den där linan drogs in under dess buk. Det hängde något på den. Hela aktern blev glödande. Plötsligt vaggade farkosten till. Sedan for den iväg i en piskande stormvind, rakt upp i skyn och försvann i intet.

Än i dag vet vi inte vad det var för något, sade Margit. Skrattade förr åt rymdfarkoster från andra världar, men inte nu längre. Sedan har jag träffat andra, som upplevt "underliga saker". Vi är inte ensamma längre.

-Kanske aldrig varit ensamma, replikerade Linda.

Nöjd med deras berättelse frågade jag om jag fick publicera deras historia, med namn och allt.

-Var så god, sade Linda. Det är ju sant, varteviga ord. Berätta ... att någon, vem det än är ... håller ett vakande öga över oss...

Säkert, intygar

Anders G. Magnusson

Observation av en främmande varelse

av I. Scott

Denna händelse som troligtvis har med UFOs att göra inträffade i september 1968 eller 1969, omkring kl 21.00-22.00 i ett skogsområde vid Alum Creek i Columbus, Ohio. Jag fick reda på den på grund av att jag under en undersökning där jag sökte ytterligare vittnen till en UFO-observation över Columbus (MUFON UFO JOURNAL, juni 1986) satte in en annons i THE COLUMBUS DISPATCH.

Vittnet, Rick P., hade skrivit en redogörelse för sin observation inom ungefär ett år efter att den hade gjorts. Han befann sig i de lägre tonåren vid tiden för sin upplevelse. Utdrag ur denna redogörelse omfattar:

"Det var måndagkväll. Området omgavs av skog och gatan var ej upplyst. Det höll på att bli kallt eftersom det var nära slutet av september. Jag vände mig om för att lägga hö i (kanin)-buren och hörde ett högt klappande ljud. Jag snurrade runt och ... en varelse! Den gick in i skogen! Den var iklädd en svart uniform med ett silverfärgat bälte. Dess armar och ben var långa och

mycket smala som små rör. Benen och armarna rörde sig i takt. Men dess huvud! ... det lyste med ett kusligt gult sken. Det var stort och skuggorna från trädgrenarna orsakade mörka streck genom huvudet. Det hade endast spår för ögon men inga öron eller någon hjärna.

"Jag stod där chockad. Jag borde ha följt efter den men gjorde inte det. Jag sprang till huset fortare än jag någonsin gjort. Jag slängde upp dörren och skrek: 'Mamma, Pappa!' Så snart de fått veta vad som hänt hoppade hela familjen in i bilen och körde ut för att jaga den. Mina föräldrar sade att det antagligen var någon som klätt ut sig. De sade åt mig att hålla historien för mig själv."

I Ricks rapportformulär (som fyllades i 1984), tillfogade han följande kommentarer: "Morgonen därpå kom en grannflicka, Joyce W., till dörren och frågade min mor om vi hade sett märkliga ljus på fältet kvällen innan. Bägge våra föräldrar gick ut till fältet och hittade en stor oval plats där gräs, växter och små träd

hade pressats ned (jag observerade aldrig ljusen eller något fordon). Återigen rådde mig mina föräldrar att hålla tyst om händelsen, annars skulle folk anse mig vara mentalt sjuk (stollig)."

Det första Rick tänkte på när han såg kroppsformen var en person i kostym. Han tänkte emellertid sedan att den var för lång och smal för att vara en person. Som svar på flera av mina frågor berättade han följande:

Han befann sig ca 70 fot (21 m) från varelsen som närmast. Han bedömde den till att vara ca 7 fot (2,10 m) lång med armar och ben ca 2,5 cm i diameter. "Huvudet" var stort, äggformat och lyste som ett neonljus. Ögonen var spår eller skåror och dessa lyste också. Han kunde inte dra sig till minnes någon mun eller näsa. Han sade att det lysande "huvudet" hade streck genom det och han ansåg strecken vara grenarna på en pil i närheten som avtecknade sig mot det lysande. Varelsens bälte var metalliskt, som silver, och innehöll en "instrumentpanel", men han kunde inte minnas några detaljer. Ljudet kom från dess fötter när dessa träffade trottoaren. Han tyckte att varje fot var kubisk till formen. Trots att gatan ej var upplyst ansåg han att det varit nog med ljus som spreds från staden för att han skulle ha sett detaljer, ty han minns tydligt att han sett dess form.

Jag frågade honom om han trodde att den var levande eller mekanisk. Han uppfattade den som levande och verkade ha en ganska bestämd känsla om detta. Ändå hade han i sin beskrivning från 60-talet anmärkt att den inte hade någon hjärna. Han tror

att han sade så på grund av att "huvudet" verkade genomskinligt. Han sade att dess "huvud" vreds från sida till sida medan den gick, som om den tittade sig omkring. Han trodde att den inte såg honom. Dess gång var stel snarare än smidig och dess leder verkade inte böja sig. Han minns inte om den svängde på armarna medan den gick. Han var stel av skräck vid tillfället och kunde varken röra sig eller skrika.

Jag frågade honom om detta inträffade på Halloween, men han trodde att det var i september och var säker på att det inte var Halloween. Han ville veta vad för slags medicinsk forskning jag höll på med och sade: "Använder du denna UFO-information som en del av din forskning? Jag hoppas att psykiatri inte är ditt fält!"

Området där observationen gjordes, avgränsat av Agler, Purdue, Paul och Aberdeen Roads, innehåller fortfarande markfläckar med tät vegetation. Dessa ansluter till skog som följer floden i långa sträckor. Figuren vände vid en bäck och försvann in i skogen. Joyce W:s hus låg tvärs över gatan från hans föräldrars hus och omgavs på två sidor av skog (1986). Joyce såg ljus i skogen från ett sovrum en trappa upp, genom ett fönster som vetter mot öst. Rick sade att det vore underligt om någon befann sig i dessa skogar på kvällen och det var antagligen av den anledningen Joyces föräldrar var oroliga. Området med det nedpressade gräset låg ca 400 m från den plats där Rick såg figuren gå in i skogen, och skog sträcker sig hela sträckan mellan de två områdena.

Rick är välbildad. Han är fil.

kand.-examinerad i teknologi, har studerat vid Ohio State University och Mount Vernon Nazarene College och har halva tiden kvar till sin fil.mag.-examen i specialundervisning vid Ohio State University. Han har tjänstgjort som missionär i Afrika, har arbetat aktivt för sin kyrka och undervisar nu mentalt handikappade.

Ricks familj kommer ihåg händelsen, men ej speciellt många detaljer. Hans mor kommenterade att först trodde hans far honom inte, men eftersom Rick alltid hållit sig till sanningen, drog han så småningom slutsatsen att Rick talade sanning. Varken Joyce eller hennes familj kommer ihåg händelsen.

Rick avslutade: "Jag önskar att jag kunde lämna fler detaljer, men händelsen inträffade för minst 15 år sedan. Många, många gånger har jag tittat upp mot himlen och betraktat Vintergatans ofantliga skönhet och det oräkneliga antalet främmande, avlägsna solar och undrat över vad det var jag såg och hörde promenera i den mörka allén för så många år sedan."

(Artikelförfattaren är fil.dr. och fysiolog vid Ohio State University Medical School).

KÄLLA: INTERNATIONAL UFO REPORTER, JANUARY/FEBRUARY 1987, VOLUME 12, NUMBER 1

Oversättning:
T. Sören Andersson

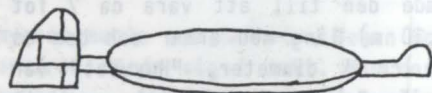
Märklig farkost i Rumänien

Klockan 08.30 den 20 april 1968 observerade en student vid namn Fle-

seriu Dan ett föremål som flög över staden Iimişoara.

Den centrala kroppsektionen var klart skivformad med ett slags "kabin" framtill. Denna kabin var av ett transparent material försedd med lister som delade upp den i sektioner. En "hals" förband den med centralkroppen och bakdelen påminde något om en flygplansstjärt.

Vittnet hörde inget ljud och såg ingen rök, men häpnade inför dess plötsliga försvinnande. Farkosten flög på en uppskattad höjd av ca 100 meter.

KÄLLA: UFO's FROM BEHIND THE IRON CURTAIN, av Ion Hobana & Julien Weverbergh

2.500 barn och ungdomar har diabetes

Diabetesforskningen behöver mycket större resurser.

Resurser för att finna gätans lösning.

Resurser för att nå fram till bättre behandlingsmetoder.

Resurser för att mildra, senarelägga eller förhindra de fruktade

komplikationerna i ögon, njurar och fötter.

Du stöder diabetesforskningen genom ett bidrag till Stiftelsen Svenska Diabetesförbundets Forskningsfond.

SVENSKA DIABETES FÖRBUNDET

Box 5023, 125 05 ÄLVSTJÖ
Tel 08-81 04 90, Pg 90 09 01-0

STÖD UFO-INFORMATION MED EN EXTRA BESTÄLLNING

På nästa sida kan du se priserna.

1969 - 20 ÅR - 1989

FINNS ATT BESTÄLLA

Klisterdekal	5 kr
Provexemplar UFO-Information	10 kr
Fyrfärgsposter (se baksida nr 3-4 86)	10 kr
Handlingsprogram	30 kr
Jubileumsnummer (1969-1979)	35 kr
T-shirt (vit med rött emblem)	
Ange storlek S, M, L, XL	65 kr
Äldre årgång UI - pris beroende på årgång	
Rapportformulär (gratis) Ange antal	

Rekvirera genom att skriva in belopp och artikel på postgiro 483 6425-1

Glöm ej namn och adress!

POSTTIDNING

UFO-INFORMATION

Box 9109,
580 09 Linköping